

EEN JACK RYAN-THRILLER

**& MARK
GREANEY**

TOM & MARK GLANCY

OP COMMANDO

Over het boek

Dertig jaar geleden, toen hij nog een jonge CIA-analist in Londen was, assisteerde Jack Ryan bij het onderzoek naar de dood van een Brits geheim agent. Het onderzoek leidde naar een Zwitserse bank die bij een internationale fraudezaak betrokken was, en naar een KGB-moordenaar met de codenaam Zenith. Ryan zou de moordenaar nooit te pakken krijgen, maar in de schaduwwereld van de geheime diensten kan uiteindelijk niets verborgen blijven.

In het hedendaagse Rusland is een nieuwe sterke man opgestaan, de charismatische president Valeri Volodin. In het diepste geheim heeft Volodin een reeks gebeurtenissen in gang gezet die van Rusland weer een gevreesde wereldmacht moet maken. De rest van de wereld, inclusief de Verenigde Staten van president Jack Ryan jr., zal weer sidderen en beven voor de machtige Beer...

Over de auteur

Tom Clancy debuteerde in 1984 met *De jacht op de Red October*, dat meteen lovende kritieken ontving. In de daaropvolgende decennia schreef hij vele thrillers, waarvan er verscheidene werden verfilmd, en groeide hij uit tot een van de succesvolste auteurs ter wereld.

Op 1 oktober 2013 overleed Tom Clancy na een kort ziektebed in een ziekenhuis te Baltimore. Hij is 66 jaar oud geworden.

Van dezelfde auteur

De jacht op de Red October

Operatie Rode Storm

Ongelijke strijd

Kardinaal van het Kremlin

De Colombia Connectie

Golf van ontzetting

Uitstel van executie

De meedogenlozen

Ereschuld

Uur van de waarheid

SSN

De beer en de draak

Het rode gevaar

De tanden van de tijger

Op leven en dood

De ogen van de vijand

In het vizier

Dubbele dreiging

Woestijnstorm

Slag om Kuweit

Special Forces

Tom Clancy's Power Plays-serie

Tom Clancy's Op-Center-serie

Tom Clancy's Netforce Explorers-serie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Op commando

Tom Clancy

met Mark Greaney

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Command Authority

Copyright © 2013 by Rubicon, Inc.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA) Inc. through Ulf Töregård Agency AB.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Bewerking Nederlandse kaartjes

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0485 1

NUR 332

Met dank aan Luitenant-Kolonel (KL) Rob van Putten.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Belangrijkste personages

Amerikaanse regering

John Patrick 'Jack' Ryan: president van de Verenigde Staten

Dan Murray: hoofd Openbaar Ministerie (OM)

Arnold Van Damm: stafchef van de president

Robert Burgess: minister van Defensie

Scott Adler: minister van Buitenlandse Zaken

Mary Patricia Foley: directeur nationale inlichtingendiensten (DNI)

Jay Canfield: directeur van de Central Intelligence Agency (CIA)

Admiraal James Greer: directeur Inlichtingen Central Intelligence Agency (CIA)

Judge Arthur Moore: directeur van de Central Intelligence Agency (CIA)

Keith Bixby: CIA Chief Of Station (COS) Kiev, Oekraïne

Amerikaanse leger

Admiraal Mark Jorgensen: voorzitter van de Joint Chiefs of Staff

Eric Conway: adjudant Chief Warrant Officer 2 – vlieger OH-58D Kiowa Warrior

Andre 'Dre' Page: adjudant Chief Warrant Officer 2 – vlieger OH-58D Kiowa Warrior

Barry 'Midas' Jankowski: kolonel 1st Special Forces Operational Detachment Delta

Harris 'Grungy' Cole: kapitein-vlieger United States Air Force F-16

De Campus/Hendley Associates

Gerry Hendley: directeur van Hendley Associates/hoofd van de Campus

John Clark: hoofd Operaties

Domingo 'Ding' Chavez: officier Operaties

Sam Driscoll: officier Operaties

Dominic 'Dom' Caruso: officier Operaties
Jack Ryan junior: officier/analist Operaties
Gavin Biery: hoofd IT-afdeling
Adara Sherman: hoofd afdeling Transport

De Britten

Sir Basil Charleston: algemeen directeur SIS (Secret Intelligence Service – Military Intelligence, Section 6 MI6)

Anthony Haldane: internationaal financier – Ex-minister van Buitenlandse Zaken

Victor Oxley alias Bedrock: 22nd Special Air Service Regiment – Officier van de Britse Binnenlandse Veiligheidsdienst (de Security Service – Military Intelligence, Section 5 MI5)

David Penright: agent van de SIS (MI6)

Nicholas Eastling: agent van de afdeling Contraspionage van de SIS (MI6)

Hugh Castor: algemeen directeur van Castor and Boyle Risk Analytics Ltd

Sandy Lamont: Senior Business Analyst van Castor and Boyle Risk Analytics Ltd

De Russen en Oekraïners

Valeri Volodin: president van Rusland

Roman Talanov: directeur van de FSB (*Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti*, de Federale Veiligheidsdienst)

Stanislav Biryukov: directeur van de SVR (*Sluzhba Vneshney Razvedki*, de Buitenlandse Veiligheidsdienst van Rusland)

Sergey Golovko: voormalig directeur van de SVR

Oksana Zueva: leider van de Oekraïense Regionale Eenheidspartij

Tatiana Molchanova: tv-nieuwslezeres, Novaya Rossiya (Nieuw-Rusland)

Dmitri Nesterov alias Gleb the Scar – *Vory v Zakonye* (Thief in law): agent van de criminele organisatie Zeven Sterke Mannen

Pavel Lechkov: agent van de Zeven Sterke Mannen

Andere personages

Caroline 'Cathy' Ryan: echtgenote van president Ryan

Edward Foley: echtgenoot van Mary Pat Foley – voormalig directeur van de CIA

Dino Kadiç: Kroatische huurmoordenaar

Felicia Rodríguez: universitair student uit Venezuela

Marta Scheuring: lid van de Rote Armee Fraktion (RAF)

Malcolm Galbraith: eigenaar van Galbraith Rossiya Energy Holdings
– Schotse ondernemer

Proloog

De jonge kapitein zat achter in de taxi die over het Rode Plein reed; het regende, de lucht was grijs. Hij keek naar de rode vlag met de goudkleurige hamer en sikkel van Rusland die hoog boven het Kremlin wapperde.

Deze vlag, die boven de regeringszetel van het grootste land ter wereld hing, vervulde de kapitein met trots, hoewel hij Moskou nooit als zijn thuis zou beschouwen. Hij was een Rus, maar hij had de afgelopen jaren in Afghanistan gevochten en de enige Russische vlaggen die hij daar had gezien, zaten op de uniformen van de mannen om hem heen.

De taxi zette hem twee straten verderop af, aan de noordkant van het gigantische warenhuis GUM. Hij controleerde het adres op het vaalbruine kantoorgebouw nog een keer, betaalde de chauffeur en stapte de regen in.

De lobby van het gebouw was klein en sober, en de enige bewaker keek naar hem. De kapitein stopte zijn pet onder zijn arm en liep een smalle trap op naar een ongemerkte deur op de eerste verdieping. Hier bleef de kapitein even staan, streek de kreukels uit zijn uniform en controleerde of de rijen medailles perfect recht zaten. Pas toen hij helemaal klaar was, klopte hij op de deur.

‘Vkhodi!’ – Binnen!

De jonge kapitein stapte het kleine kantoor in en deed de deur achter zich dicht. Hij liep met zijn pet in de hand naar het enige bureau in het vertrek en ging daar in de houding staan. ‘Kapitein Roman Romanovich Talanov meldt zich.’

De man achter het bureau leek nog geen dertig en dat verbaasde kapitein Talanov. Hij was hier naartoe gestuurd voor een ontmoeting met een hogere officier van de KGB en daarom had hij niet iemand van zijn eigen leeftijd verwacht. De man droeg een pak met een stropdas, hij was klein en mager en leek niet bijzonder fit. De Russische kapitein had het idee dat de man nooit in het leger had gezeten.

Talanov was teleurgesteld, maar liet dat natuurlijk niet merken. Volgens hem - en volgens iedere militair trouwens - kon je KGB-officieren in twee groepen indelen: *sapogi* en *pidzhaki* - kaplaarzen en colbertjes. Deze jonge man was misschien wel een hoge veiligheidsofficier, maar in de ogen van de militair was hij gewoon een burger. Een colbertje.

De man stond op, liep om zijn bureau heen en ging op de rand zitten. Zijn iets afhangelende schouders vormden een sterk contrast met de kaarsrechte houding van de officier die voor hem stond. De KGB-man stelde zich niet voor. Hij zei alleen maar: 'Je bent net terug uit Afghanistan.'

'Ja, kameraad.'

'Ik zal je maar niet vragen hoe het was. Ik zou het toch niet begrijpen en daar zou je alleen maar geïrriteerd door raken.'

De kapitein bleef roerloos staan.

Het colbertje zei: 'Jij zit in een *Spetsnaz*-eenheid, onze "troepen voor speciale doeleinden" van de Russische Militaire Inlichtingendienst GRU en je hebt achter de linies in Afghanistan geopereerd. Zelfs over de grens in Pakistan.'

Het was geen vraag en dus gaf de kapitein geen antwoord.

Glimlachend zei de man die in elkaar gezakt op zijn bureau zat: 'Zelfs als lid van de beste *special operations*-eenheid van de militaire inlichtingendienst steek je boven de anderen uit. Op het gebied van intelligentie, veerkracht, initiatief.' Hij knipoogde naar Talanov. 'En op het gebied van loyaliteit.'

Talanovs blauwe ogen keken naar een punt op de muur achter het bureau, zodat hij de knipoog niet zag. Met een krachtige stem antwoordde hij met een vaak herhaald mantra: 'Ik dien de Sovjet-Unie.'

Het colbertje rolde met zijn ogen en ook dat zag Talanov niet. 'Ontspan je, kapitein. En kijk naar mij, niet naar de muur. Ik ben je commandant niet. Ik ben gewoon een kameraad die even wil praten met een andere kameraad, niet met een verdomde robot.'

Talanov ontspande zich niet, maar keek de KGB-man nu wel aan.

'Je bent geboren in Oekraïne. In Kherson en je ouders zijn Russen.'

'Ja, kameraad.'

'Ik kom uit Sint-Petersburg, maar als kind ging ik elke zomer naar mijn oma in Odessa, niet ver van waar jij bent opgegroeid.'

'Ja, kameraad.'

Het colbertje zuchtte, gefrustreerd doordat de *Spetsnaz*-man zo for-

meel bleef doen. Hij vroeg: 'Ben je trots op die medailles op je borst?'

Op Talanovs gezicht was nu voor het eerst iets van emotie te zien, aarzeling. 'Ik... dat zijn... ik dien de...'

'Je dient de Sovjet-Unie. *Da*, kapitein, dat heb ik gehoord. Maar wat zou je doen als ik zei dat ik wilde dat je die medailles afdoet en ze nooit weer opspeldt?'

'Ik begrijp het niet, kameraad.'

'We hebben je carrière gevolgd, vooral de operaties die je achter de linies hebt uitgevoerd. En we hebben elk facet van je privéleven uitgeplozen, hoe weinig dat ook voorstelt. Daardoor zijn we tot de conclusie gekomen dat je niet zozeer belangstelling hebt voor het goede van de Communistische Partij, maar meer voor het werk op zich. Jij, beste kapitein, hebt een slaafs verlangen om uit te blinken. En bij jou hebben we geen enkele passie kunnen ontdekken voor de geneugten van het collectief en ook geen unieke bewondering voor de door de overheid geleide economie.'

Talanov bleef zwijgen. *Was dit een test van zijn trouw aan de partij?*

Het colbertje vervolgde: 'Voorzitter Tsjernenko zal over een paar maanden dood zijn. Misschien al over een paar weken.'

Kapitein Talanov knipperde. *Wat is dit voor idioot gesprek?* Als iemand zo iets tegen een KGB-man in Afghanistan zei, zou hij worden weggewerkt en zou niemand hem ooit terugzien.

Het colbertje zei: 'Het is echt zo. Ze houden hem uit de openbaarheid omdat hij meestal in een rolstoel zit en in het Kremlin Ziekenhuis in Kuntsevo ligt. Hart, longen, lever. Niets van die ouwe rotzak werkt nog. Gorbatsjov zal hem opvolgen als Algemeen Secretaris. Je hebt vast wel gehoord dat hij de tweede man is; dat moet zelfs in een grot in het verre Afghanistan inmiddels algemeen bekend zijn.'

De jonge officier zei niets.

'Vraag je je af hoe ik dit weet?'

Langzaam zei Talanov: '*Da*, kameraad. Dat vraag ik me inderdaad af.'

'Ik weet dit, omdat me dat is verteld door mensen die bezorgd zijn. Bezorgd over de toekomst, bezorgd over wat Gorbatsjov met de Unie zal doen. Bezorgd over wat Reagan met het Westen zal doen. Bezorgd dat alles boven op ons in elkaar zal storten.'

Het bleef een paar seconden doodstil in het vertrek en toen zei de KGB-man: 'Lijkt onmogelijk, dat weet ik. Maar ik ben ervan overtuigd dat er reden is voor bezorgdheid.'

Talanov kon het niet langer verdragen. Hij móést weten wat er aan

de hand was. ‘Generaal Zolotov heeft mij opdracht gegeven me hier vandaag te melden. Hij zei dat men overwoog mij te rekruteren voor een speciaal project voor de KGB.’

‘Misha Zolotov wist wat hij deed toen hij jou naar me toe stuurde.’

‘Werkt u voor de KGB?’

‘Inderdaad. Maar ik werk vooral voor een groep overlevers. Mannen binnen de KGB en de GRU, mannen die weten dat het voortbestaan van onze organisaties een voorwaarde is voor het overleven van het land, voor het overleven van het volk. Dit land wordt niet geleid door het Kremlin. Dit land wordt geleid door een bepaald gebouw aan het Djerzinsky Plein.’

‘Het KGB-gebouw?’

‘Da. En ik heb opdracht gekregen dat gebouw te beschermen, niet de Communistische Partij.’

‘En generaal Zolotov?’

Het colbertje glimlachte. ‘Is lid van de club. Zoals ik al zei, een paar mensen binnen de GRU horen erbij.’ De man kwam nu heel dichtbij, zijn gezicht was nog maar een paar centimeter van de scherpe gelaats-trekken van Roman Talanov. Bijna fluisterend zei hij: ‘Als ik jou was, zou ik denken: wat is er in vredesnaam aan de hand? Ik dacht dat ik werd gerekruteerd door de KGB, maar in plaats daarvan heb ik een geschifte man ontmoet die praat over de naderende dood van de Algemeen Secretaris en over de mogelijke val van de Sovjet-Unie.’

Talanov keek hem aan en rechtte zijn schouders. ‘Elk woord dat u hier hebt gezegd, kameraad, is landverraad.’

‘Dat is waar, maar omdat dit vertrek niet is voorzien van afluisterapparatuur is het, als je dit bekend zou willen maken, jouw woord tegen het mijne. Dat zou niet verstandig zijn, kapitein Talanov, omdat de overlevers over wie ik het zojuist had de hoogste posities hebben en me zouden beschermen. En ik kan me wel indenken wat ze met jou zouden doen.’

Talanov keek weer naar de muur. ‘Dus... mij wordt gevraagd om me aan te sluiten bij de KGB, maar niet om het werk van de KGB te doen. In plaats daarvan zou ik het werk van deze groep leiders doen.’

‘Dat is correct, Roman Romanovich.’

‘Wat ga ik dan precies doen?’

‘Dezelfde dingen die je hebt gedaan in Kabul en Peshawar, in Kandahar en Islamabad.’

‘Wet work?’

‘Ja, moord en huurmoord. Jij gaat meehelpen deze operatie uit te voeren, ondanks de veranderingen die de komende jaren binnen de Sovjet-Unie zullen plaatsvinden. In ruil daarvoor zul je worden beschermd, wat er in de toekomst ook met de Unie zal gebeuren.’

‘Ik... ik begrijp nog steeds niet wat er volgens u in de toekomst gaat gebeuren.’

‘Luister je eigenlijk wel naar me? Het gáát er niet om wat ik denk. Hoe zou ik dat verdomme moeten weten? Het zit zo, Talanov. De Unie van Socialistische Sovjet Republieken (USSR) is een groot schip en jij en ik zijn twee van de passagiers. Wij zitten op het dek en denken dat alles prima in orde is, maar dan...’ – de KGB-man liep geagiteerd door het vertrek alsof hij een toneelstukje opvoerde – ‘... wacht... wat is dat? Een paar van de beste officieren maken zich klaar om het schip te verlaten!’

Hij ging weer voor Talanov staan. ‘Ik kan de ijsberg die voor het schip opdoemt misschien niet zien, maar wanneer degenen die de leiding hebben naar een verdomde reddingsboot rennen, ben ik slim genoeg daar aandacht aan te besteden. En... mij is gevraagd die reddingsboot te beschermen, een enorme verantwoordelijkheid waarmee de officieren mij hebben belast.’ Het colbertje grijnsde. ‘Wil jij me helpen met die reddingsboot?’

Kapitein Talanov was een rechtlijnige man en de beeldspraak begon hem te irriteren. ‘De reddingsboot, wat betekent dat?’

Het colbertje haalde zijn smalle schouders op. ‘Geld, gewoon verdomd geld. In enkele landen zullen een paar geheime fondsen worden gestort en in stand gehouden. Dat zal ik doen en jij gaat me helpen die fondsen te beschermen tegen bedreigingen uit zowel binnen als buiten de Unie. Het is een eenvoudige opdracht, die volgens mij een paar jaar zal duren, maar waar we ons uiterste best voor moeten doen.’

De man liep naar een kleine koelkast die tussen twee boekenplanken in stond. Hij haalde er een fles wodka uit en pakte twee borrelglasjes van een plank. Hij liep terug naar zijn bureau en schonk de glasjes vol.

Ondertussen bleef kapitein Roman Talanov naar hem kijken.

‘Laten we dit vieren met een glas wodka.’

Talanov hield zijn hoofd scheef en zei: ‘Vieren? Ik ben nog nergens mee akkoord gegaan, kameraad.’

‘Nee, dat klopt.’ De man in het pak glimlachte en hief zijn glas rich-

ting de verbijsterde militair. ‘Nog niet. Maar je zult je snel genoeg bedenken, want jij en ik lijken op elkaar.’

‘We lijken op elkaar?’

Het colbertje antwoordde: ‘Ja, net zoals de mannen aan de top die dit plan hebben bedacht, zijn jij en ik overlevers.’

1

Het heden

De zwarte Ford Bronco racete door de storm. De banden spatten modder, water en steenslag op en het regende zo hard dat de ruitenwissers het amper aankonden.

De truck reed zo'n honderd kilometer per uur. Toch gingen de achterportieren open en klommen er twee gewapende mannen naar buiten, één aan elke kant. Ze stonden ieder op een treeplank en hielden zich met hun gehandschoende handen vast. Een grote bril beschermde hun ogen tegen de modder, de rondvliegende steenslag en de regen, maar hun zwarte Nomex-pak en het machinepistool dat aan hun hals hing werden nat en kwamen onder de modderspatten te zitten, net als de rest van hun uitrusting: een helm met geïntegreerde headset, een kogelvrij vest, rug-, knie- en elleboogbeschermers en ruime jaszakken voor patroonhouders. Alles was drijfnat en zat onder de modder tegen de tijd dat de Bronco een houten huis bereikte dat midden op een stuk grasland stond.

Het voertuig minderde snel vaart en kwam een meter of zeven voor de voordeur slippend tot stilstand. De twee mannen sprongen van de treeplanken af, renden naar het gebouw en scanden ondertussen de bomen in de omgeving met hun wapens, op zoek naar eventuele doelwitten. De chauffeur van de Bronco voegde zich al snel bij hen. Net als de twee anderen had hij een Heckler & Koch MP5-machinepistool bij zich met een dikke geluiddemper aan het uiteinde van de loop.

De drie mannen liepen in formatie naar de ingang. De voorste man controleerde of de deur openging, maar die zat op slot.

De achterste man, de chauffeur, stapte zwijgend naar voren. Hij liet zijn H&K los zodat deze voor zijn borst hing en haalde een geweer met pistoolgrip uit zijn rugzak. Dit wapen was geladen met breachpatronen: 3 inch-patronen met vijftig grams kogels, gemaakt van een plastic huls met staalpoeder erin.

De man hield de loop van het wapen een centimeter of tien van het

bovenste scharnier vandaan en vuurde een breachpatroon af. De kogel sloeg met een enorme knal in het hout en blies het scharnier uit de deurpost. De man schoot een tweede kogel in het scharnier eronder en trapte de deur in, die naar binnen viel.

De schutter stapte opzij en de twee mannen die hun machinepistool nog vasthielden, renden de donkere kamer in met hun wapen geheven. Ze verlichtten het vertrek met hun wapenlicht. De chauffeur stopte zijn geweer weer in zijn rugzak, greep zijn H&K en stapte ook naar binnen.

De drie mannen moesten ieder een sectie controleren en deden dat snel en efficiënt. Drie seconden later liepen ze naar een gang die naar de achterkant van het huis leidde.

Voor hen zagen ze twee openstaande deuren, een aan elke kant van de gang, plus een gesloten deur aan het uiteinde. De eerste man liep de kamer links in en de tweede man de kamer rechts. Beide mannen zagen een doelwit en schoten. De inslag maakte veel lawaai in de besloten ruimte van het huis.

Terwijl de beide mannen in de twee kamers waren, hield de derde man zijn wapen gericht op de gesloten deur voor zich. Hij realiseerde zich terdege dat hij geen rugdekking had wanneer iemand van buiten het huis binnenkwam.

De twee mannen liepen snel terug naar de gang met hun wapens naar voren gericht. De derde man draaide zich om en controleerde de voordeur. Even later liepen ze met z'n drieën naar de dichte deur. Ze gingen weer achter elkaar staan, waarna de voorste man voorzichtig aan de deurkruk voelde.

De deur zat niet op slot. Hij wachtte even en bukte zich een paar centimeter, net als zijn twee metgezellen, en duwde de deur open. Even later kwamen de drie mannen als één team in actie en verlichtten met hun wapenlicht ieder een sectie van het vertrek.

Hun kostbare vrachtje zat in het midden van het onverlichte vertrek. John Clark zat in een stoel met zijn handen in zijn schoot en keek recht in het felle licht. Links en rechts van hem was een man te zien, en achter Clarks hoofd ook een deel van het gezicht van een derde man.

De drie gewapende mannen in de deuropening – Domingo Chavez, Sam Driscoll en Dominic Caruso – vuurden tegelijk een kort salvo af. Er kwamen lichtflitsen uit de lopen en de geur van geweerrook verving de bedompte lucht in de hut.

John Clark verroerde zich niet, hij knipperde niet eens toen de drie mannen die om hem heen stonden werden beschoten.

Er verschenen gaten in het voorhoofd van de doelwitten, maar ze vielen niet om. Het waren houten staanders waarop realistische foto's van gewapende mannen waren bevestigd.

Onafhankelijk van elkaar scanden de drie mannen de rest van het vertrek met hun wapenlicht en een van hen richtte zijn wapen op een vierde en een vijfde man die naast elkaar in een hoek stonden. Het houten doelwit links was de foto van een man met een detonator in zijn hand. Ding Chavez raakte de man twee keer in het voorhoofd. Het tweede licht zwaaide naar de hoek en verlichtte de foto van een mooie jonge vrouw met een kind op haar rechterarm. In haar linkerhand, laag en gedeeltelijk verborgen achter haar been, had ze een lang keukenmes. Zonder ook maar een moment te aarzelen schoot Dom Caruso de vrouw in haar voorhoofd.

Een paar seconden later riep Driscoll: 'Veilig!'

'Veilig,' herhaalde Caruso.

'We zijn veilig,' bevestigde Ding.

John Clark stond op en wreef in zijn ogen, verblind door de felle wapenlichten. 'Zet je wapens op veilig.'

De drie agenten vergrendelden hun MP5 en lieten het wapen losjes voor hun borst hangen.

Samen bekeken de vier mannen de kogelgaten in de vijf doelwitten en liepen vervolgens het vertrek uit om de doelwitten in de twee andere kamers te controleren. Ze liepen het donkere huis uit en bleven om niet nat te regenen op de veranda staan.

'Wat vond jij ervan, Ding?' vroeg Clark.

Chavez zei: 'Het ging wel. Het veroorzaakte oponthoud doordat ik de jongens moest inhalen zodat we ons bij de deur konden verzamelen. Maar hoe we dit ook aanpakken, als we minstens met drie agenten de deur willen openbreken, moeten we op de chauffeur wachten.'

Clark dacht hier even over na. 'Dat is waar. Nog meer?'

Caruso zei: 'Toen Ding en Sam die twee zijkamers controleerden, was ik alleen. Ik dekte het vertrek dat we nog niet hadden gecontroleerd – de kamer dus aan het uiteinde van de gang – maar toen bedacht ik dat het wel prettig zou zijn als we nog één man extra hadden om de buitendeur te dekken. Wanneer er een vijand was binnengekomen, had hij een kogel in mijn achterhoofd kunnen schieten. Ik

keek wel steeds achterom, maar dat is niet hetzelfde als wanneer we nog een gewapende man hadden gehad.'

Clark knikte. 'We zijn maar met een klein groepje.'

'Kleiner dan anders, zonder Jack junior,' zei Dom Caruso.

Driscoll zei: 'Misschien moeten we overwegen een nieuwe in ons team op te nemen.'

'Jack komt wel terug,' zei Chavez. 'Hij kan heus niet wegblijven als we weer in actie komen, dat weet je net zo goed als ik.'

'Misschien niet,' zei Dom. 'Maar wie weet wanneer het zover is.'

Clark zei: 'Geduld hebben, jongen,' maar de andere mannen op de veranda begrepen wel dat Clark ook liever iets belangrijkers deed. Hij was een soldaat, hij had ruim veertig jaar midden in elk conflict gezeten waar de Verenigde Staten bij betrokken waren en hoewel hij nu niet meer actief aan de operaties van de Campus meewerkte, had hij duidelijk zin om meer te doen dan alleen trainen.

Clark keek naar de Bronco. De portieren stonden wijd open en het was alleen maar harder gaan regenen. Inmiddels stond er waarschijnlijk een paar centimeter water in en was de gescheurde bekleding nu doorweekt. 'Ik ben blij dat ik je heb gezegd dat je de truck van de boerderij moest nemen.'

Ding zei: 'Die was wel toe aan een nieuw interieur.'

De vier mannen lachten.

'Oké, weer aan de slag,' zei Clark. 'Jullie gaan terug naar de weg, wachten twintig minuten en proberen het dan nog een keer. Ondertussen kan ik de voordeur er weer inhangen en alles weer op zijn plaats zetten. Dom, jouw aanval op het tweede doelwit in de slaapkamer had wel iets preciezer gekund.'

'Roger,' zei Dom. Hij had drie keer met zijn MP5 op doelwit twee geschoten en de drie kogels waren nog geen zeven centimeter van elkaar in het voorhoofd van het doelwit beland, maar hij was niet van plan met Clark in discussie te gaan. Vooral niet omdat de kogels van Driscoll en Chavez op nog geen vijf centimeter van elkaar zaten.

'En Sam,' zei Clark, 'je moet de deur iets lager kapotschieten. Wanneer je je hoofd zeven centimeter lager kunt houden als je naar binnen gaat, kan dat het verschil betekenen tussen een kogel in je voorhoofd en alleen een knipbeurt.'

'Zal ik doen, meneer C.'

Dom wilde de veranda verlaten, maar bleef staan en keek naar de

regen. ‘We kunnen zeker niet wachten tot het ophoudt met regenen voordat we dit weer proberen?’

Ding liep gewoon de modder in en bleef in de stromende regen staan. ‘In Fort Ord had ik een instructeur, een *redneck* uit Alabama, maar een geweldige instructeur. Hij zei vaak: “Als het niet regent, train je niet echt.”’

Clark en Dom schoten in de lach en zelfs Sam Driscoll, de rustigste van het stel, glimlachte.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.